

Noiembrie

Bragagiu

Socotesc de-acum cât Soare
Se împrăştie pe-afară
Şi că-i mai puţin, se pare,
Decât vineri, bunăoară.

Las problemele mărunte
Lepădate lângă poartă
Şi-nspre culmile cărunte
Cărunteţea mi se-ndreaptă.

Cu răşina m-atrag pinii
Şi verdeţa lor din vele
Că mai des descopăr linii
Strâmbe, drepte, mititele.

Râul văd prin arinişte
Cum pe pietre-şi spală spume,
Iar întârziate găşte
Se tot duc şi duc în lume.

Că din zare până-n mine
Simt pustiul cum doar creşte
Şi strâng pene cu suspine
De la aripi, pământeste.

Ca să le prefac în vise
Înţesute pe hârtie
Şi cu buchiile scrise
Să le-arăt prezenţa vie.

Numai că nu-s prea vădite
Pe-ale rândurilor fire
Din aceste vremi tihnite
Sufocate-n liniştire.

Când oprită, ca din fugă,
Totuşi dumirită-i viaţa
C-a uitat măcar c-o rugă
Să deştepte dimineţa.

Prin troienele de drame
Ocărându-şi dur uitarea
Cântăreşte raze-n grame

Și-n etate depărtarea.
Victor Bragagiu